

LLIÇÓ 9

21-27 d'agost

Els ritmes *del* descans

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: Gènesi 1, Èxode. 20: 8-11, Exod. 16: 14-31, Deut. 5: 12-15, Salm 92, Isa. 58:13.

Text de la memòria: "Llavors Déu va beneir el setè dia i el va santificar, perquè en ell es va reposar de tota la seva obra que Déu havia creat i fet" (Gn. 2: 3, NKJV) .

Qui es pot imaginar com devien ser els actes de la creació (la llum enmig de la foscor, els oceans plens de vida, els ocells que volen de cop)? I la creació sobrenatural d'Adam i Eva? Ni tan sols podem començar a comprendre com Déu ho va fer.

Però després, després de tota aquesta creació activa, Déu va dirigir la seva atenció cap a una altra cosa. A primera vista, no semblava tan espectacular com saltar balenes o enlluernadores pantalles de plomes. Déu simplement va crear un dia, el setè dia, i després el va fer especial. Fins i tot, abans que la humanitat es precipités en les nostres vides estressants autoimposades, Déu va establir un marcador com a ajut per a la memòria viva. Déu volia que aquest dia fos un moment per aturar-nos i gaudir deliberadament de la vida: un dia per ser i no fer, per celebrar el regal de l'herba, l'aire, la vida salvatge, l'aigua, la gent i, sobretot, el Creador de tot bé. regal.

Aquesta invitació continuaria fins i tot després que la primera parella fos exiliada d'Eden. Déu volia assegurar-se que la invitació pogués resistir la prova del temps, i així, des del principi, la va teixir en el mateix teixit del temps.

Durant aquesta setmana estudiarem la meravellosa invitació de Déu a entrar en un descans dinàmic, una i altra vegada, cada setè dia.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 28 d'agost.

DIUMENGE ↑

22 d'agost

Preludi al descans

Déu hi era al principi. El Senyor Déu va parlar, i va ser així. La llum divideix el dia de la nit; el firmament, el cel i els mars es coneixen el segon dia; el tercer segueix el secà i la vegetació. Déu forma el marc bàsic del temps i la geografia, i després l'omple durant els tres dies següents. Les llums regeixen el cel de dia i de nit. A diferència de les històries de la majoria de cultures antigues, el relat de la creació bíblica deixa clarament clar que el sol, la lluna o les estrelles no són divinitats. Entren a la imatge només el quart dia i estan subjectes a la paraula del Creador.

La descripció de Moisès dels dies 5 i 6 (*Gn. 1: 20-31*) és plena de vida i bellesa. Aus, peixos, animals terrestres: tots omplen l'espai preparat per Déu.

Què indica l'avaluació de Déu sobre la creació? Llegiu Gènesi 1: 1-31.

Aquest no és qualsevol espai que Déu ha creat; *és un lloc perfecte*. Criatures abundants omplen la terra. Igual que la tornada d'una melodia enganxosa, Déu continua dient que era "bo" després de cada dia.

Què hi ha de diferent en la creació de la humanitat de la resta del món creat? Llegiu Gènesi 1:26, 27 i Gènesi 2: 7, 21-24.

Déu s'inclina i comença a modelar fang. La creació de la humanitat a imatge i semblança de Déu és una lliçó objecte d'intimitat i proximitat. Déu s'inclina i respira la vida a les fosses nasals d'Adam, i hi havia un ésser viu. La creació especial d'Eva a partir de la costella d'Adam afegeix un altre element important a la setmana de la creació. El matrimoni forma part del disseny de Déu per a la humanitat: una sagrada confiança de col·laboració entre ' *ish* i ' *ishshah* ', "home" i "wo home ".

Aquesta vegada, quan Déu observa tot el que ha fet el sisè dia, la tornada sona diferent: "Llavors Déu va veure tot el que havia fet, i de fet va ser molt bo " (*Gn. 1:31, NKJV, subministrat en cursiva*) .

Penseu en com de radicalment diferent és la història de la creació bíblica del que ensenya la humanitat, sense la guia de la Paraula de Déu. Què ens ha de dir això de quant hem de dependre de la Paraula de Déu per entendre la veritat?

DILLUNS

23 d'agost

L'ordre de descansar

La creació pot ser "molt bona", però encara no està completa. La creació acaba amb el descans de Déu i una benedicció especial del setè dia, el dissabte. "Llavors Déu va beneir el setè dia i el va santificar, perquè en ell es va reposar de tota la seva obra que Déu havia creat i fet" (*Gn. 2: 3, RVM*) .

El dissabte forma part de la creació de Déu. De fet, és la culminació de la Creació. Déu fa descansar i crea un espai per a la comunitat on la humanitat (en aquells dies la família bàsica d'Adam i Eva) podia aturar les seves activitats quotidianes i descansar colze a colze amb el seu Creador.

Malauradament, el pecat va entrar en aquest món i ho va canviar tot. Ja no hi ha comunió directa amb Déu. En lloc d'això, naixements dolorosos, treball dur, relacions fràgils i disfuncionals, i sense parar: la lletania de la desgràcia que tots coneixem tan bé com la vida en aquest món caigut. I encara, fins i tot enmig de tot això, queda el dissabte de Déu, un símbol durador de la nostra creació i també l'esperança i la promesa de la nostra recreació. Si necessitaven el descans del dissabte abans del pecat, quant més després?

Molts anys després, quan Déu allibera els seus fills de l'esclavitud a Egipte, els torna a recordar aquest dia tan especial.

Llegiu Èxode 20: 8-11. Què ens ensenya això sobre la importància del dissabte en relació amb la creació?

Amb aquest manament, Déu ens crida a recordar els nostres orígens. Contràriament al que creuen tants, no som productes fortuïts de forces fredes, indiferents i cegues. Al contrari, som éssers creats a imatge de Déu. Vam ser creats per compartir comunió amb Déu. No importa que els israelites havien estat tractats com a esclaus amb poc valor. Amb cada dissabte, d'una manera especial se'ls cridava a recordar qui eren realment, éssers fets a imatge del mateix Déu.

"I com que el dissabte és un record de l'obra de la creació, és una mostra de l'amor i el poder de Crist". - Ellen G. White, *El desig de les edats*, pàg. 281 .

Penseu en la importància de la doctrina d'una creació de sis dies. Al cap i a la fi, quin altre ensenyament és tan important que Déu mana que dediquem una setena part de la nostra vida, cada setmana i sense excepció, a recordar-la? Què ens ha d'ensenyar aquest fet per sobre de com és de crucial recordar els nostres autèntics orígens, tal com es representa al llibre del Gènesi?

DIMARTS ↑

24 d'agost

Noves circumstàncies

Després de 40 anys deambulant pel desert, havia crescut una nova generació amb vagues, si n'hi havia, records d'Egipte. Van tenir una experiència vital molt diferent de la dels seus pares. Aquesta nova generació havia estat testimoni de la reiterada falta de fe dels seus pares i, en conseqüència, també van haver de passejar pel desert mentre la generació dels seus pares es va acabar.

Tenien el privilegi de tenir el santuari al centre del seu campament i van poder veure el núvol que indicava la presència de Déu planant sobre el tabernacle. Quan es va moure, van saber que era hora de fer les maletes i seguir-les. Aquest núvol que proporcionava ombra durant el dia i llum i calor a la nit recordava constantment l'amor i la cura de Déu per ells.

Quin recordatori personalitzat del descans del dissabte tenien? Llegiu Èxode 16: 14-31.

Contràriament a la teologia popular, aquests versos demostren que el dissabte del setè dia era anterior a la donació de la llei al Sinaí.

Què ha passat aquí?

El menjar especial que Déu va subministrar era un recordatori diari del fet que el Creador va sostenir la seva Creació. D'una manera molt tangible, Déu proveïa les seves necessitats. Cada dia era un miracle amb el menjar que apareixia i desapareixia amb el sol. Cada vegada que algú intentés atresorar per l'endemà, podria i podia; i, tanmateix, cada divendres n'hi havia prou per a una porció doble i les restes que es menjaven el dissabte restaven miraculosament fresques.

Ara Israel tenia el servei del santuari i totes les lleis i reglaments registrats a Levític i Números. Tot i així, el vell Moisès convoca a tothom i repeteix la seva història i torna a revisar les lleis que Déu ha donat (*vegeu Deut. 5: 6-22*) .

Aquesta nova generació finalment estava a punt d'entrar a la Terra Promesa. Israel estava a punt de patir un canvi de lideratge i un Moisès envellit volia assegurar-se que aquesta generació recordaria qui eren i quina era la seva missió. No volia que repetissin els errors dels seus pares. I així repeteix les lleis de Déu. Els Deu Manaments es repeteixen perquè aquesta generació, a punt de conquerir Canaan, no l'oblidi.

Segons la nostra experiència personal, la segona vinguda de Jesús mai no passa de pocs moments després de morir. Per tant, el seu retorn sempre és a prop, potser fins i tot més proper del que podríem imaginar. Com mantenir el dissabte ens recorda no només el que Déu ha fet per nosaltres, sinó el que farà per nosaltres quan torni?

DIMECRES ↑

25 d'agost

Una altra raó per descansar

Israel està acampat a la banda oriental del Jordà. Havien pres possessió de les terres del rei de Basan i de dos reis dels amorreus. Una vegada més, en aquest moment crucial, Moisès convoca Israel i els recorda que l'aliança feta al Sinaí no era només per als seus pares, sinó també per a ells. Després repeteix els Deu Manaments, de nou per al seu benefici.

Compareu Èxode 20: 8-11 i Deuteronomi 5: 12-15. Quina diferència hi ha en la manera com s'expressava en ells el manament del dissabte?

A Èxode 20: 8, el manament comença amb la paraula "Recorda". Deuteronomi 5:12 comença amb la paraula "observar" (NKJV). La paraula "recordar" ve una mica més tard en el propi manament (*Deut. 5:15*). En aquest vers, se'ls diu que recordin que eren esclaus. Tot i que aquesta generació ha crescut lliure, tots haurien nascut en l'esclavitud si no fos pel rescate miraculós. El manament del dissabte era per recordar-los que el mateix Déu que va estar actiu en la història de la creació també va ser actiu en la seva llibertat: "El Senyor, el vostre Déu, us va fer sortir d'allà amb una mà forta i el braç estès" (*Deut. 5: 15, NABRE*).

Aquesta veritat s'adapta a les circumstàncies actuals dels israelites, situats per segona vegada a la frontera de la terra promesa, uns quaranta anys després que la primera generació fracassés tan miserablement. Van ser tan impotents a l'hora de conquerir aquesta terra com els seus avantpassats en escapar d'Egipte. Necessitaven aquest Déu que actués amb una "mà forta" i un "braç estès".

El dissabte està a punt d'adquirir una dimensió addicional. Com que Déu és el Déu de l'alliberament, Israel ha de complir el dia del dissabte (*Deut. 5:15*).

Per descomptat, la creació no s'allunya del manament del dissabte, fins i tot al Deuteronomi 5, malgrat la raó afegida per mantenir-lo: l'alliberament d'Israel. En cert sentit, l'alliberament d'Israel de la terra d'Egipte és el punt de partida d'una nova creació, similar a la història de la creació al Gènesi. Israel, com a poble alliberat, és la nova creació de Déu (*vegeu també, per exemple, Isa. 43:15*).

I com que l'Èxode es veu com un símbol d'alliberament del pecat, és a dir, de la Redempció, podem trobar en dissabte un símbol tant de la Creació com de la Redempció. Per tant, d'una manera molt real, el dissabte ens assenyala cap a Jesús, el nostre Creador i el nostre Redemptor.

Llegiu Joan 1: 1-13. Què ens ensenyen aquests versos sobre Jesús com a Creador i Redemptor?

DIJOUS ↑

26 d'agost

Mantenint el dissabte

Déu mana al seu poble que guardi el dia del dissabte. Just al costat de no assassinar i no robar és el manament de recordar el dissabte, tot i que la Bíblia no ens dona detalls sobre com hem de mantenir-lo.

Quin ha de ser l'ambient que creem i promovem el dissabte? Vegeu el salm 92 i Isaïes 58:13.

Com que mantenir el dissabte significa celebrar la Creació i la Redempció, la seva atmosfera hauria de ser d'alegria i alegria en el Senyor i no d'obscuritat.

Recordar el dissabte no comença el setè dia. Com que el primer dissabte va ser el punt culminant de la setmana de la creació, hem de "recordar el dia del dissabte" tota la setmana i planificar-ho amb antelació, de manera que puguem deixar de banda el nostre treball setmanal i així "mantenir-lo sant" quan arribi el dissabte. Preparar-se intencionadament durant la setmana i sobretot el dia de preparació (*Marc 15:42*) o el divendres és fonamental i afegeix al plaer a mesura que s'aconsegueix l'esperança d'aquest dia tan especial.

Quin aspecte important de l'observació del dissabte destaca Levític 19: 3?

Mantenir el dissabte també significa fomentar les nostres relacions amb la família i els amics. Déu proporciona temps per a la convivència enfocada amb tota la família, i inclou descans fins i tot per als servents i els animals de la família (*vegeu Ex. 20: 8-11*). Sabat i família van junts.

Tot i que el descans i el temps familiar són principis importants, mantenir el dissabte també significa participar en l'adoració corporativa i centrada a Déu amb la nostra família de l'església. Jesús va assistir i va dirigir-se als serveis d'adoració mentre estava a la terra. (*Vegeu Lev. 23: 3, Lluc 4:16 i Heb. 10:25*).

Tot i que les nostres rutines i ritmes setmanals poden precipitar-se, no obstant això, en el fons del nostre cor, hi ha un anhel de veritable descans del dissabte, autèntica comunió amb el nostre Creador. Recordant aturar tots els nostres negocis i planejant passar temps amb Déu i nodrir les nostres relacions, podem entrar en el ritme i el descans del dissabte.

Quina ha estat la vostra pròpia experiència amb el dissabte i les benediccions que poden derivar-se de mantenir el dissabte? De quines maneres podríeu fer més per convertir-lo en el temps sagrat que se suposa que és?

DIVENDRES ↑

27 d'agost

Pensament addicional : "Déu va donar als homes el record del seu poder creador, perquè el discernissin en les obres de la seva mà. El dissabte ens demana que contemplem en les seves obres creades la glòria del Creador. ... El dia de descans sagrat, per sobre de tots els altres dies, hauríem d'estudiar els missatges que Déu ha escrit per a nosaltres a la natura. ... A mesura que ens acostem al cor de la natura, Crist ens fa real la seva presència i parla als nostres cors de la seva pau i amor". - Ellen G. White, [*Christ's Object Lessons*](#), pàgines 25, 26 .

«Una de les raons importants per les quals el Senyor va lliurar Israel de l'esclavitud a Egipte va ser que poguessin guardar el seu sant dissabte. ... Evidentment, Moisès i Aaron van renovar l'ensenyament sobre la santedat del dissabte, perquè el faraó els va queixar: "Feu que [el poble] descansi de les seves càrregues". Èxode 5: 5. Això indicaria que Moisès i Aaron van iniciar una reforma del dissabte a Egipte.

Tanmateix, l'observança del dissabte no havia de ser una *commemoració* de la seva esclavitud a Egipte. La seva observació en record de la creació havia d' *incloure* un record alegre de la llibertat de l'opressió religiosa a Egipte que dificultava l'observança del dissabte. De la mateixa manera, la seva llibertat de l'esclavitud va ser per sempre encendre al seu cor una tendra consideració pels pobres i oprimits, els orfes i les vídues". - Nota de l'apèndix a Ellen G. White, [*From Eternity Past*](#), p. 549 .

Preguntes de debat:

1. Alguns cristians, inclosos alguns adventistes, consideren que l'evolució teista és una explicació viable de la creació. Com mostra el dissabte que l'evolució teista i l'adventisme del setè són incompatibles? Quin propòsit hi ha per santificar el setè dia en commemoració de milers de milions d'anys, especialment quan la Paraula de Déu és explícita sobre la seva santificació després dels primers sis dies de la creació?

2. Què en dieu de l'argument que el dia no importa, sempre que tinguem un dia de descans a la setmana? O, d'altra banda, com responem a l'afirmació que Jesús és el nostre descans del dissabte i, per tant, no cal guardar cap dia com a dia de descans?
3. Com pot mantenir sant el dissabte un recordatori de la llibertat i l'alliberament? Com podem evitar que sigui restrictiva i legalista?
4. Alguns afirmen que mantenir el dissabte del setè dia és un intent de caminar cap al cel. Quina és la lògica, però, a l'hora d'afirmar que, descansant el setè dia, intentem anar cap al cel?